

РЕШЕНИЕ

№ 336

гр. Варна, 13.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ВАРНА, 27 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесети февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Ивелина Христова - Желева

при участието на секретаря Силвия Ст. Генова
като разгледа докладваното от Ивелина Христова - Желева Административно наказателно дело № 20243110200103 по описа за 2024 година

За да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 59 и сл. от ЗАНН, и е образувано по жалба на „Сдружение Футболен клуб Спартак 1918“, Булстат 177051663, седалище и адрес на управление: гр. Варна, ул. „Селиолу“, № 39, представлявано от П.И.Н. - Председател, депозирана чрез процесуален представител адв. Н. С. против Наказателно постановление № 03-2300951/01.11.2023г., издадено от Директор на Дирекция “Инспекция по труда”- Варна, с което за нарушение на чл. 415, ал.1 от КТ на основание чл.416, ал.5 вр.чл.415, ал.1 от КТ на дружеството е наложено административно наказание „имуществена санкция” 1 500 / хиляда и петстотин/ лева.

В жалбата се излагат твърдения, че при издаването и връчването на наказателното постановление са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, а самото то е незаконосъобразно. Сочи се, че административнонаказващият орган не е изпълнил задълженията си, произхождащи от чл. 52, ал. 4 от ЗАНН, като не е проверил акта с оглед неговата основателност и законосъобразност, не е събрал допълнителни доказателства за извършеното нарушение, преди да се произнесе по преписката. Административнонаказващият орган не спазил императивната разпоредба на чл. 57, ал. 1, т. 5 от ЗАНН, като не посочил датата и мястото, където е извършено нарушението, обстоятелствата при които е извършено, както и доказателствата, които

потвърждават извършеното административно нарушение. Липсвала индивидуализация на административното нарушение, доколкото в НП не били посочени конкретните действия или бездействия на нарушителя по извършеното нарушение, посредством изложени конкретни фактически обстоятелства, при които е извършено нарушението. От представените по време на проверката документи се установявало по безспорен начин, че трудовото правоотношение с К.Р.К. е прекратено със заповед № № 10/28.03.2023 г., на основание чл. 327, ал. 1, т. 2 от Кодекса на труда.

След приключване на проверката и преди издаване на обжалваното Наказателно постановление, сдружението сключило споразумение и изплатило на К. всички дължими суми за трудово възнаграждение и обезщетение за неспазено предизвестие и за неизползван платен годишен отпуск. Поради това се счита, че в конкретният случай липсва нарушение на разпоредбата н чл. 415, ал. 1 във вр. с чл. 128, 2 от Кодекса на труда. Отделно от изложеното се излагат аргументи за „Явно маловажен случай“, доколкото от действията и поведението на сдружението не били произтекли вредни последици за работниците и служителите в предприятието.

В съдебно заседание въззивната страна, редовно призована се явява от процесуален представител, който поддържа жалбата и моли НП да бъде отменено, а в условията на евентуалност претендира за приложение на разпоредбата на чл.415в от КТ.

Въззиваемата страна, редовно призована, в съдебно заседание се представлява от ю.к.Й., която оспорва жалбата и моли НП да бъде потвърдено. Претендира за присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

С оглед събраните по делото доказателства, съдът прие за установено от фактическа страна следното:

През месец юли 2023г. служители на Д“ИТ“ – Варна, сред които и св.Е.Н. извършили проверка по спазване на трудовото законодателство от страна на **„Сдружение Футболен клуб Спартак 1918“, Булстат 177051663**, за което дружество работели наети по трудов договор лица. Поводът за проверката бил постъпил в инспекцията по труда сигнал от лицето К.Р.К., бивш работник в сдружението, заемащ длъжността изпълнителен директор за неизплатени трудови възнаграждения от м.юни 2021г. до м.март 2023г. При извършената документална проверка, било констатирано, че в периода, в който К. е полагал труд за възз. били начислени трудови възнаграждения, но за целия период били изплатени само три трудови възнаграждения, а за месец март 2023г. до К. била изпратена покана да си получи възнаграждението. Съставен бил протокол ПР 2327763/26.07.2023 г., с който на работодателя били дадени задължителни предписания. Съобразно т.1 /единствена/ от същите работодателят следвало да изплати начислените трудови възнаграждения за периода м.06.2021г. до м.11.2022г. на К.К. –изпълнителен директор, в общ размер на 16 448 лв, съгласно чл. 128, т. 2 от Кодекса на труда и чл. 270, ал. 2 и 3 от Кодекса на труда. Срокът за изпълнение на това предписание бил до 18.09.2023г. Сдружението било уведомено за издаденото предписание, като на 28.07.2023г., то чрез неговия изпълнителен директор,

получило протокола с даденото предписание.

При последваща проверка през месец октомври 2023 г., въз основа на изискани от проверяващите и представени от сдружението документи, св.Н. установил, че това предписание не е изпълнено.

За констатираното на 16.10.2023г. св.Н. съставил срещу дружеството АУАН с № 03-2300951. В съдържанието на акта били посочени даденото предписание и неговото неизпълнение. За дата на извършване на нарушението била определена датата 19.09.2023 г., т.е. дата следваща последната възможна дата за изпълнението – 18.09.2023г.

Актът бил връчен на упълномощено лице от представляващия сдружението, като което го подписало без възражения. Възражения не били депозирани по административно наказателната преписка.

На 01.11.2023г. административнонаказващият орган издал обжалваното НП, с което възприел фактическите и правните констатации и наложил административно наказание от вида имуществена санкция в размер предвиден в нормата на КТ.

Описаната фактическа обстановка се установява и потвърждава от събраните по делото доказателства гласни и писмени доказателства, а именно от писмените материали - преписката по АНП, вкл.АУАН, протоколи за извършена проверка, писма, обратни разписки, платежни фишове, допълнителен трудов договор, длъжностна характеристика, заповед за прекратяване на трудов договор, споразумение и др.които съдът кредитира изцяло като достоверни и непротиворечиви.

Съдът изцяло кредитира писмените материали, съдържащи се в АНП и приложени към жалбата, не оспорени от страните и приобщени към доказателства по делото.

Съдът, предвид становището на страните и императивно вмененото му задължение за цялостна проверка на издаденото наказателно постановление относно законосъобразността му, обосноваемостта му и справедливостта на наложеното административно наказание, прави следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима, подадена е в срок, от надлежна страна и пред надлежния съд – по местоизвършване на твърдяното нарушение. Поради това жалбата е допустима и следва да бъде разгледана по същество. По делото отсъстват доказателства за датата на връчване на НП, като от страна на АНО не са представени такива. Липсва и възражение, че жалбата е подадена извън срока предвиден в ЗАНН. Поради което и съдът прие, че тя е подадена в срок.

Съгласно разпоредбите на чл.416, ал.1 и 2 от КТ и приложената по делото заповед, АУАН и НП са издадени от компетентни органи. Съгласно чл. 399 от КТ цялостният контрол за спазване на трудовото законодателство във всички отрасли и дейности се осъществява от Изпълнителната агенция "Главна инспекция по труда" към министъра на труда и социалната политика. Съгласно чл. 416, ал.5 от КТ НП се издават от ръководителя на органа по чл.399 или оправомощени от него длъжностни лица съгласно съобразно ведомствената принадлежност на актосъставителите. Видно от цитираните по горе разпоредби органът, който може да налага адм. наказания по КТ

е ИД на ИА „Главна инспекция по труда” или оправомощено от него длъжностно лице. В случая НП е било издадено от и.д. директора на Дирекция „ИТ” Варна, който е бил надлежно оправомощен от ИД на ИА „ГИТ“. В горната насока е приложената по делото заповед на ИД на „ГИТ“ издадена на 17.10.2022год. Видно от т.5 от заповедта с нея ИД на „ГИД“ е оправомощил директорите на дирекции „ИТ“ да издават НП по актове съставени от инспектори от „ИТ“.

Видно от съдържанието на АУАН, същият е съставен от Е.Н., който към момента на съставянето му е работил на длъжността гл.инспектор в Д“ИТ“-Варна, следователно е бил компетентен да издава АУАН.

АУАН и издаденото въз основа на него НП са съставени в сроковете по чл.34,ал.1 и 3 от ЗАНН. Според чл.34, ал.1 от ЗАНН / в редакцията към момента на съставянето на АУАН/, не се образува административнонаказателно производство, ако не е съставен акт за установяване на нарушението в продължение на три месеца от откриване на нарушителя или ако е изтекла една година от извършване на нарушението, а за митнически, данъчни, банкови, екологични и валутни нарушения, както и по Изборния кодекс, Закона за политическите партии, Закона за публичното предлагане на ценни книжа, Закона за пазарите на финансови инструменти, Закона за дружествата със специална инвестиционна цел, Закона за прилагане на мерките срещу пазарните злоупотреби с финансови инструменти, Регламент (ЕС) № 596/2014 на Европейския парламент и на Съвета от 16 април 2014 г. относно пазарната злоупотреба (Регламент относно пазарната злоупотреба) и за отмяна на Директива 2003/6/ЕО на Европейския парламент и на Съвета и директиви 2003/124/ЕО, 2003/125/ЕО и 2004/72/ЕО на Комисията (ОВ, L 173/1 от 12 юни 2014 г.), Закона за дейността на колективните инвестиционни схеми и на други предприятия за колективно инвестиране, част втора, част втора "а" и част трета от Кодекса за социално осигуряване, Кодекса за застраховането и на нормативните актове по прилагането им и по Закона за регистър БУЛСТАТ - две години.

Разглеждайки разпоредбата на чл.34, ал.1 , пр.1 от ЗАНН, съгласно която не се образува административнонаказателно производство, ако не е съставен акт за установяване на нарушението в продължение на три месеца от откриване на нарушителя или ако са изтекли една, респективно две години от извършване на нарушението, по-дългият срок се прилага само в случаите, когато извършителят е неизвестен, а когато извършителят е известен, органите, осъществяващи функции по установяване на административни нарушения следва да отчитат само по-краткия тримесечен срок. В случая, нарушението е установено при последваща проверка, извършена от органите на Д“ИТ“-Варна през месец октомври / на 16.10.23г./, като АУАН е съставен на 16.10.23г. т.е. след установяване на нарушението. НП също е съставено в преклузивния 6-месечен срок. Ето защо не е допуснато нарушение на чл.34

от ЗАНН.

АУАН е съставен в присъствието на упълномощено от представляващия дружеството лице и свидетел, присъствал при установяване на нарушението. Действително АУАН е съставен в присъствието на един свидетел, но това нарушение не е съществено, тъй като не засяга пряка правото на защита на обвинения правен субект.

При цялостната проверка на атакуваното НП, настоящият съдебен състав не констатира нарушение на разпоредбите на чл. 42 от ЗАНН – относно описание на нарушението. В акта е направено пълно и детайлно описание на нарушението, датата и мястото на извършване, както и на обстоятелствата при които е извършено. Посочени са и законовите разпоредби, които са нарушени. Отразени са всички данни относно индивидуализацията на нарушителя. Спазено е от страна на административно - наказващия орган на изискването на чл.57, ал.1 от ЗАНН, а именно в издаденото наказателно постановление да бъде дадено пълно описание на нарушението, на обстоятелствата, при които е извършено, на доказателствата, които потвърждават извършеното административно нарушение. Съдът не споделя възраженията наведени в жалбата, че при издаването на АУАН и НП са нарушени административно производствените правила.

На въззивника е възведено обвинение за извършено нарушение на чл. 415 ал.1 от КТ, като по силата на тази разпоредба лице /независимо дали юридическо или физическо/ което не изпълни задължително предписание на контролен орган за спазване за трудовото законодателство се наказва с имуществена санкция или глоба в размер от 1 500лв. до 10 000лв. За да е съставомерно това деяние следва на първо място да е налице дадено задължително предписание, от орган който контролира изпълнението на трудовото законодателство – в настоящия случай това е Дирекция „Инспекция по труда“ Варна, към ИА „ГИТ“ София, на основание чл. 399 вр. чл. 404 ал.1 от КТ и даденото предписание да не е изпълнено в указания от контролния орган срок. Пределно ясно е за какво е ангажирана отговорността на въззивното сдружение и тя е за неизпълнение на предписанието за заплащане на начисленото трудово възнаграждение за работника К. в периода от м.06.21г. до м.11.22г. в общ размер 16 448 лв. в указания срок до 18.09.2023г..

Видно от материалите по делото с Протокол 2327763/26.07.2023 г. на наказаното сдружение в т.1 са дадени задължителни предписания на основание чл. 404, ал.1, т.1 от КТ във връзка с изплащане на дължимите трудови възнаграждения на лицето К.К., работил на длъжността изпълнителен директор, за периода от м.06.21г. до м.11.22г. в общ размер 16 448 лв., съгласно чл. 128 т. 2 от Кодекса на труда и чл. 270, ал.2 и 3 от Кодекса на труда. Установява се безспорно и факта, че от страна на наказаното лице това задължително предписание не е изпълнено, като наказаното лице не е представило

доказателства, за изпълнение на даденото му задължително предписание в неговия срок. Тук следва да се посочи, че адресатът на предписанието е възз. жалбоподател, същото следва да бъдат изпълнено именно от него. В последствие след съставяне на АУАН, видно от представеното и прието по делото в съдебно заседание споразумение от 24.10.2023г. между възз.сдружение и К. е изплатено дължимото трудово възнаграждение, което е удостоверено в споразумението.

Съдът намира, че органите на Д“ИТ“-Варна могат да дават задължителни предписания за изплащане на дължимите трудови възнаграждения. Съгласно чл. 404, ал.1, т.1 от КТ за предотвратяване и преустановяване на нарушенията на трудовото законодателство, на законодателството, свързано с държавната служба, както и за предотвратяване и отстраняване на вредните последици от тях контролните органи на инспекцията по труда, както и органите по чл. 400 и 401 по своя инициатива или по предложение на синдикалните организации могат да прилагат принудителна административна мярка, като : дават задължителни предписания на работодателите, предприятията ползватели, органите по назначаването и длъжностните лица за отстраняване на нарушенията на трудовото законодателство, на законодателството, свързано с държавната служба, включително и на задълженията по социално-битовото обслужване на работниците и служителите и на задълженията за информиране и консултиране с работниците и служителите по този кодекс и по Закона за информиране и консултиране с работниците и служителите в многонационални предприятия, групи предприятия и европейски дружества, както и за отстраняване на недостатъците по осигуряването на здравословни и безопасни условия на труда. От друга страна разпоредбите на чл.128, т.2 от КТ и чл.270, ал.3 от КТ вменят в задължение на работодателя да изплаща в уговорените срокове уговореното трудово възнаграждение за извършената работа лично на работника или служителя по ведомост или срещу разписка или по писмено искане на работника или служителя - на негови близки. В този смисъл неизплащането на трудовите възнаграждения за 18 месеца в периода от м.06.21г. до м.11.23г. на лицето К. безспорно представлява нарушение на трудовото законодателство и като такова спрямо него могат да се прилагат принудителни административни мерки визирани в гл.19 от КТ, включително и чрез издаване на задължителни предписания до работодателя за изплащане на възнагражденията.

Правилно АНО е констатирал, че деянието е извършено именно на датата, следваща посочената такава като краен срок за изпълнение на предписанието, доколкото именно от посочения момент бездействието се явява неправомерно и със същото се реализира състава на нарушение по чл. 415, ал. 1 от КТ. Правилно е определено и мястото на извършване на нарушението. В случая нарушението се състои в бездействие, а именно непредприемане на необходимите действия за изплащане на дължимите трудови възнаграждения. Трайно установено положение в съдебната практика е, че при

задължения за бездействия мястото на нарушението е там, където е било дължимо правно значимото действие, а именно по седалището и управлението на сдружението.

Съдът намира, че този вид нарушения не са отстраними по реда на КТ, както и не може да се приеме, че от неизпълнение на предписанието за изплащане на дължимите възнаграждения за 18 месеца не са произлезли вредни последици за работника, поради което и е неприложима в случая разпоредбата на чл.415в от КТ. От правна страна съдът приема, че инкриминираното в атакуваното НП деяние съставлява от обективна страна административно нарушение, доколкото в съдебното производство с необходимата категоричност се установи неправомерната дейтелност на жалбоподателя, намерила адекватен административно-наказателен израз в атакуваното наказателно постановление. Неизпълнението с категоричност се установява от приложения по делото доказателства, включително и от протокола по извършена последваща проверка и приложената справка за начислени и изплатени трудови възнаграждения на К. за месеците от 06.2021г. до м.02.2023г., от които е видно, че К. е получил възнаграждение единствено за месеците декември 2022г. и февруари 2023г.. Нещо повече, в с.з. бе представено споменатото по-горе споразумение, от което е видно, че възнагражденията са изплатени едва на 24.10.2023г. т.е. след изтичане на срока на предписанието.

Предвид гореизложеното, съдът намира за доказано от обективна страна нарушението на посочената норма. С оглед на това, извода на АНО, че е налице извършено нарушение на нормата на чл. 415 ал.1 от КТ е правилен и законосъобразен. Субективната страна не следва да се изследва в случая, тъй като се касае за обективна безвиновна отговорност на юридическо лице.

Случаят не е маловажен и по см.чл. 28 ЗАНН. Не са налице смекчаващи отговорността обстоятелства, които да го отличават по степен на обществена опасност от обикновените случаи от този род. Напротив, налице са отегчаващи отговорността обстоятелства, като се касае за неизплащане на 18 трудови възнаграждения. Нещо повече, в случая са засегнати значими обществените отношения, свързани с материалното обезпечаване на работниците и служителите, поради което и нарушението не би могло да се толерира, а следва да се накаже с необходимата строгост на закона.

За извършеното нарушение, наказващият орган е наложил имуществената санкция на дружеството – работодател малко в минимален размер, предвиден от законодателя. В действителност в НП липсват конкретни мотиви за налагането на конкретната санкция. В хода на производството не са събрани доказателства за допуснати други нарушения на трудовото законодателства. Предвид това обстоятелство съдът приема, че размерът на конкретната санкция е правилно отмерен и ще изпълни целите на наказанието визирани в ЗАНН. Същият е и в минимален размер предвиден в

разпоредбата на КТ, поради което и за съдът не съществува възможност да го редуцира.

Поради това, настоящия съдебен състав намира, че НП следва да бъде потвърдено като правилно и законосъобразно.

С оглед направеното искане от страните за присъждане на разноси по делото, съдът установи от правна страна следното:

На основание чл. 63, ал.3 от ЗАНН (Нова – ДВ, бр. 94/29.11.2019 г.), в съдебните производства по ал. 1 страните имат право на присъждане на разноси по реда на Административнопроцесуалния кодекс. Нормата е процесуална и е приложима от 04.12.2019 г. Съдът се произнася по разносните сторени по делото, което разглежда, когато страните са поискали това.

От процесуален представител на наказващия орган е направено искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Искането за присъждане на разноси от страна на процесуалния представител на наказващия орган е направено своевременно. В настоящото производство юрисконсулт е извършил процесуално представителство, като е депозирал становище по делото и с оглед крайния изход на спора и направеното от негова страна искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, въззивникът следва да бъде осъден на основание чл.63д, ал.4 вр. чл. 143, ал. 4 от АПК да заплати на Дирекция „Инспекция по труда“-Варна юрисконсултско възнаграждение в размер на 80 лева, определено съгласно чл. 144 от АПК, вр. чл. 78, ал. 8 от ГПК, вр. чл. 37, ал. 1 от ЗПП, вр. чл. 27е от Наредба за заплащането на правната помощ. Макар законът и цитираната наредба да предвиждат възнаграждение за представителство по административно- наказателни дела в размер от 80 до 150 лв. , съдът намира, че следва да бъде присъдено такова в минимален размер, тъй като липсва каквато и да било фактическа и правна сложност на случая, което е видно и от липсата на каквито и да било процесуални усилия на ю.к по поддържане на обвинителната теза на АНО. Това мотивира съда да присъди юрисконсултско възнаграждение в минимален размер—80лв.

Водим от горното и на основание чл.63, ал.9 вр. ал.2, т.5 вр. ал.1 и чл.63д, ал.4, вр. ал.1 от ЗАНН, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Наказателно постановление № 03-2300951/01.11.2023г., издадено от Директор на Дирекция “Инспекция по труда”- Варна, с което на **„Сдружение Футболен клуб Спартак 1918“**, Булстат 177051663, седалище и адрес на управление: гр. Варна, ул. „Селиолу“, № 39, представлявано от П.И.Н. - Председател за нарушение на чл. 415, ал.1 от КТ на основание чл.416, ал.5 вр.чл.415, ал.1 от КТ на дружеството е наложено административно наказание „имуществена санкция” 1 500 / хиляда и петстотин/ лева.

ОСЪЖДА „Сдружение Футболен клуб Спартак 1918“, Булстат 177051663, седалище и адрес на управление: гр. Варна, ул. „Селиолу“, № 39, представлявано от П.И.Н. - Председател да заплати на Дирекция „Инспекция по труда“-Варна сумата от 80,00 /осемдесет / лева , представляваща юрисконсултско възнаграждение по настоящото АНД.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Административен съд- Варна в 14-дневен срок от получаване на съобщението, че решението и мотивите са изготвени.

Съдия при Районен съд – Варна: _____